СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 57. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го БЕРЕЗНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 26, 1987 No. 57. VOL. XCIV.

МИТРОПОЛИТ С. СУЛИК ЗВЕРНУВСЯ ЛИСТОМ ДО ВСІХ ЄПИСКОПІВ ЗСА

Філядельфія. — Після опублікування офіційного звідомлення Державного департаменту про стан Української Католицької Церкви в Україні, в якому стверджено що „жадна церковна інституція не страждала так важко як Українська Католицька Церква в наступі на релігію совєтського режиму", Митрополит Української Католицької Церкви в ЗСА Стефан Сулик вислав 5-го березня 1987 року окремого листа до всіх католицьких єпископів на терені ЗСА з проханням, щоб це звідомлення про Українську Католицьку Церкву і її переслідування Державного департаменту подали до відома своїх вірних.

Рівночасно Митрополит Сулик просить звернути увагу вірних Католицької Церкви в ЗСА на 1000-річчя Хрищення України, що припадає в наступному році. Тут він покликувався на окремого листа в цій справі Папи Івана Павла II до Кардинала Йосифа Сліпого в якому Папа підтвердив цю річницю і її значення в історії християнства. Цього листа Папи Івана Павла II, як також звідомлення Державного департаменту про переслідування совєтською владою Української Католицької Церкви і брошуру з історією 1000-річчя християнства в Україні Митрополит Сулик залучив для кожного католицького єпископа як матеріял, що вони можуть вжити в інформуванні своїх вірних.

Листа до єпископів Митрополит Сулик закінчив проханням про молитви, щоб слово Боже могло свобідно звучати на землі св. Володимира, який допоміг українському народові стати християнами.

Торонтонський університет проголосив стипендію на українські студії

Торонто. — Катедра українознавчих студій Торонтонського університету проголосила на черговий академічний рік стипендію з фонду Ілії та Павлини Шкільників у висоті 5,000 дол. для кандидата, що підготовляє докторську працю з одної із українознавчих ділянок. Це може бути історія, література, мова, мистецтво, політичні науки, економія або соціологія.

Кандидат мусить бути вже допущений до програми для докторату і має представити плян своєї праці для докторської праці. Також вимагається, щоб кандидат на стипендію взяв участь у семінарі катедри і в часі академічного року представив звіт із своєї праці на такому семінарі. Першенство старатися за стипендію мають ті кандидати, які будуть перебувати в часі чергового академічного року в Торонто.

Реченець складання аплікацій на цю стипендію кінчається 15-го квітня ц.р., а проголошення нагороди відбудеться в часі до 15-го травня ц.р. Аплікації на стипендію можна дістати пишучи на адресу: Chair of Ukrainian Studies, University of Toronto, 100, St. George St. Toronto, Ont. M5S 1A1.

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ Д-Р Я.К. ТУРКАЛО

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 27-го березня ц.р., о год. 7-ій вечора, тут при 136 Друга авеню, д-р Ярослав К. Туркало виголосить доповідь на тему: „Київ за німецької окупації 1941-43 років", — правда про Бабин Яр". Спогади ці та свої завваги, як очевидець цих подій, проілюструвавши її прозірками, скаже д-р Туркало.

ЗБОРИ „САМОПОМОЧІ" В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Річні загальні збори Відділу ОУА „Самопоміч" відбудуться тут в неділю, 5-го квітня ц.р., о год. 4-ій по полудні у Пластовому Домі, при 736 Сенфорд аве.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ СЛІДЧИЙ ПРАЦЮВАВ ЗА ВКАЗІВКАМИ АМЕРИКАНЦІВ

М. КОЛЯР ТВЕРДИТЬ, ЩО ПЕРЕСЛАНІ ІЗ ЗСА ЗНІМКИ УКЛАДАЛИСЯ В ІЗРАЇЛІ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН С). — Мартін Коляр, 67-річний спенсіонований поліційний слідчий, признався на процесі Івана Дем'янюка у вівторок, 24-го березня, що він переводив слідства згідно з інструкціями американських адвокатів, нехтуючи відмінними ізраїльськими процедурами.

Він також сказав — всупереч ранішим твердженням слідчої Міріям Радівкер, — що переслані Службою іміграції і натуралізації ЗСА знімки були упорядковані і уложені в Ізраїлі, хоч йому не відомо ким.

Під час перепитування адвокатами - оборонцями Марком О'Коннором і Йорамом Шефтелем, М. Коляр, словацький жид, який приїхав до Ізраїля в 1965 році і вже по чотирьох тижнях вступив на працю до ізраїльської поліції у справах дослідів нацистських злочинів, сказав, що він в 1978 році фактично продовжував працю М. Радівкер, тобто переслухував уцілілих свідків з Треблінки на бажання американців, які приготовляли денатуралізаційні процеси проти Федора Федоренка на Фльориді і проти Івана Дем'янюка у Клівленді. Він показував фота з третього аркушу, числа від 10 до 17, тобто вісім знімок. Інструкції із ЗСА були — три знімки, а ізраїльський закон вимагає ідентифікування особи з 10-ох знімок. Він признався, що працював за американськими інструкціями, ігноруючи ізраїльськими законно встановленими процедурами.

М. Коляр переповів свою кореспонденцію з американськими прокураторами Мартіном Менделсоном і Норманом Московіцом з уваги на нехіть ізраїльських свідків їхати до Клівленду на процес І. Дем'янюка, бо їх дуже погано трактували на процесі Ф.Федоренка на Фльориді. Він писав до ЗСА листи 21-го і 24-го серпня 1978 року з проханням, щоб прокуратура добре підготовилась, щоб суддя не ображав свідків, як це було на Фльориді, щоб в залі панувала відповідна атмосфера тощо. В опиті виявилось, що Н. Московіц, у листі до Коляра, давав інструкції, як свідки мають їхати до ЗСА і не летіти разом на тому самому літаку, а якщо так, ток не сидіти разом, мешкати в різних готелях і т.д. Все це було знехтоване, як виявилось вже раніше, а і тепер Коляр потвердив, що ціла група летіла разом, перебувала в тому самому готелі, їла разом, обмінювалась записками тощо.

М. Коляр сказав, що він нічого не знає про справу Френка Валюса з Чикаго (виграв справу проти ОСІ і доказав, що 11 свідків брехали), а коли М. О'Коннор показав йому версію виказки, що була поміщена в „Молоді України", сказав, що „це українська мова", а особи на фото — ніколи не бачив.

Як і М. Радівкер, М. Коляр сказав, що магнітофонних записів не робили, бо „не було грошей". Суддя Дов Лєвін, втручаючись в опит, сказав, що навіть тепер не вживається в Ізраїлі тих машин , бо вони коштовні. Також признався, що під час ідентифікацій вживав прізвища Федоренка і Дем'янюка

Перепитування Коляра мало ще продовжуватись у середу, 25-го березня.

До Ізраїля прибули доньки І. Дем'янюка, Ліда Мадай і Ірина Нишник із 15-місячним сином Едвардом мол., і вони були в залі.

СССР ВСЕ ЩЕ ЗАГРОЖУЄ СВІТОВІ СВОЄЮ ВОЄННОЮ МАШИНОЮ

Вашінгтон. — Не зважаючи на совєтські „мирні" пропозиції і готовість до співпраці у справі частинного роззброєння, головно редукції стратегічної нуклеарної зброї, совєтська воєнна машина все ще становить велику загрозу для вільного світу, згідно з опінією Пентагону, зглядно його військових спеціялістів і спостерігачів, які слідкують за накопиченням зброї не тільки в СССР, але також у багатьох стратегічно важливих місцях світу.

У звідомленні Пентагону під заголовком „Совєтська мілітарна сила" говориться, що комуно-московська імперія, маючи до диспозиції багато більше ракет далекого, середнього і близького засягу з атомовими головками, розміщені на багатьох стратегічних базах, можуть, практично беручи, успішно заатакувати країни Заходу рівночано в Европі і в Північній Америці, а також бази З'єднаних Стейтів Америки на Філіппінах, Гаваях, Туреччині, Греції, Японії та інших місцях світу. Зредагована під наглядом секретаря Департаменту оборони ЗСА Каспара Вайнбергера брошура про совєтську воєнну загрозу, це дуже докладне сумаричне зіставлення військової розвідки, Пентагону, Білого Дому, Державного департаменту і дипломатичних станиць в комуністичних країнах, появилася у вівторок, 24-го березсня ц.р., і буде незабаром широко поширена не тільки в ЗСА, але також серед альянтів Америки в Европі. Це вже шосте видання Пентагону такого характеру від 1981 року, яке почало виходити від тоді, як Адміністрація президента Роналда Регена почала підвищувати оборонний бюджет для оззброєння Америки, яка, у порівнянні з СССР, відстала була майже на 50 відсотків.

Речник Пентагону, інформуючи кореспондентів про звітне видання заяв, що совєти ведуть інтенсивну і навіть в багатьох випадках успішну пропагандинву кампанію для замилення очей Заходу, якщо йдеться про озброєння, а тим часом, під прикриттям цієї „мирної" пропаганди напродукували таку силу нуклеарної і конвенційної зброї, що може тепер навіть позволити собі на „передишку", тобто тимчасове припинення ракет середнього засягу, яких вона фактично вже не потребує. Очевидно, велику частину зброї Москва продає багатьом країнам Заходу , зокрема Іракові, Сирії, Нікарагуа, Кубі, сателітним країнам, Етіопії та іншим державам Африки з лівими режимами тощо.

Під теперішню пору СССР працює над лазерною зброєю, подібною до американської стратегічної оборонної ініціятиви президента Р. Регена, яку головне совєтське командування частинно вже навіть випробовує проти західніх сателітів Ця лазерна зброя покищо не діє на американських пілотів у воєнних літаках, які мають спеціяльні прилади, щоб охоронятись перед лазерними лучами.

Як треба було сподіватися, совєтське пресове агентство ТАСС засудило звідомлення Пентагону, яке, мовляв, має на меті „затроїти загальну атмосферу, зокрема переговори у Женеві". ТАСС заявляє, що у звідомленні Пентагону „немає ані одного зерна правди", а крім того усе „підтасоване до потреб воєнної пропаганди ЗСА", каже ТАСС.

З'їзд Патріярхального Товариства відбудеться в Ню Йорку

Ню Йорк (О.П.). — Згідно з повідомленням Крайової Управи Українського Патріярхального Товариства в ЗСА, черговий Крайовий з'їзд делеґатів відбудеться тут в суботу, 4-го квітня ц.р., в приміщеннях НТШ при 63 4-та авеню в Ню Йорку.

В програмі з'їзду є звітування уступаючої Управи, дискусія над звітами, вибір нових керівних органів на наступних два роки, резолюції та різні справи, внески і побажання. Теперішню Крайову управу очолює вже на протязі чотирьох років інж. Олександер Пришляк. Товариство має на терені ЗСА 40 відділів та делеґатур і воно є членом Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО). Головою УПСО вибрано після смерти бл. п. д-ра Богдана Лончини довголітнього діяча патріярхального руху інж. Василя Колодчина.

Українське Патріярхальне Товариство продовжує працю за визнання українського патріярхату та старається вводити в життя мирян „Завіщання покійного Патріярха Йосифа. Тому в центрі уваги і діяльности товариства є всестороння допомога голові Помісної Української Католицької Церкви і Синоду Владик, Верховному Архиєпископові і Патріярхові Мирославові Іванові Любачівському в його змаганнях за остаточне визнання українського патріярхату, в обороні історичних прав УКЦеркви та її вірних та в розбудові наукових, релігійних і культурних інституцій, в яких повинна процвітати правдива українська духовість.

Товариство тісно співпрацює із Товариством Свята Софія і місцеві відділи переводять збірку на Патріярший Фонд „Свята Софія". У висліді тої співпраці була висилка коло 1,000 листів на адреси американських кардиналів, єпископів, сенаторів, конґресменів, преси і визначних особистостей в справі переслідування Української Церкви в Україні. Відділи УПТ-ва переводять збірку підписів під петицією до Папи Івана Павла II в справі піднесення до сану святих Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, оборони переслідуваної Української Католицької Церкви та всіх віруючих в Бога людей в Україні та з проханням визнати УКЦеркві гідність патріярхату, а її главі титулу патріярха. Цю петицію делеґація мирян під проводом УПСО плянує передати Папі під час спеціяльної авдієнції в Римі у вересні цього року. Крайова управа організує в тій цілі спільну поїздку до Риму та на Світовий Конгрес Мирян, що відбудеться рівнож в Римі від 24-го до 26-го вересня 1987 року.

Слід підкреслити, що в Українському Патріярхальному Товаристві ЗСА є об'єднані всі діячі і прихильники ідеї українського патріярхату, які бажають працювати разом із нашим проводом Української Католицької Церкви для прослави Всевишнього Бога і для добра нашої Церкви і її вірних — пам'ятаючи все слова св. п. Блаженнішого

(Закінчення на стор. 3)

Проф. Т. Гунчак доповідатиме в Дітройті

Дітройт, Миш. (В.П.). — Протиукраїнські акції деяких жидівських кіл вимагають не тільки відповідних протизаходів, але передусім докладного та всебічного обміркування на широких громадських форумах. Одним із таких форумів буде доповідь відомого науковця-історика проф. Т. Гунчака в Дітройті.

Темою доповіді буде: „Жидівсько-українські відносини від часів Другої світової війни та завдання Документаційно-Дослідного Центру". Вона відбудеться в суботу, 11-го квітня ц.р., у залі парафії св. Йосафата у Воррені, о год. 6:30 вечора.

Після доповіді питання та дискусія, а відтак довільна гутірка при каві і солодкім. Даток 3 дол. від особи (на покриття коштів).

Доповідь влаштовує Окружний Комітет Українського Народного Союзу в Дітройті в рамках братської діяльности.

У СВІТІ

НЕВІДОМІ ТЕРОРИСТИ збомбили головну квартиру британської воєнної бази в Західній Німеччині, хоч жадна група покищо не призналася до виконання цього терористичного акту. Терористи залишили на базі випакуваний експльозивним матеріялом автомобіль, який в хвилині вибуху спричинив чимало матеріяльної шкоди і поранив принаймні 12 осіб. Військова поліція і створена нашвидкоруч комісія слідства дивується, що ніхто в цьому випадку не загинув, бо фактично розрив вибухового матеріялу був такий сильний, що майже в усіх будинках на базі і біля бази повилітали шиби у вікнах. Ціле щастя було мабуть в тому, що бомба вибухла пізно вечором о год. 10:30 і біля автомобільного парку фактично вже не було персоналу, крім вартових, які і стали жертвами поранення. Це перший випадок, заявили представники британського головного командування, що хтось виконав замах на британську базу без жадного попередження і причини.

ПРЕДСТАВНИКИ КИТАЙСЬКОЇ Народної Республіки і Португалії досягнули, після довших переговорів, порозуміння у справі віддачі Китаєві острова Макао в 1999 році, який був португальською далекосхідньою колонією на протязі 430 років і який служить тепер територією для газардних ігор, у яких беруть участь найбагатші люди світу. Характером острів дещо нагадує Монако, але з більшим розмахом життя і газарду. Політичні спостерігачі кажуть, що Португалія буде останньою европейською колоніяльною країною яка покине китайську територію. Острів Макао розташований приблизно 40 миль на південний захід від Гонґ Конґу. На острові живе 420,000 осіб, 97 відсотків з яких китайці. Економіку країни підтримували в більшості туристи, які у числі 4,2 мільйона осіб відвідували острів кожного року, залишаючи там великі суми грошей.

ВОЄННІ ЛІТАКИ комуністичного Афганістану, збомбили у понеділок, 23-го березня ц.р., очевидно за згодою совєтського командування, або навіть з участю совєтських пілотів, прикордонну полосу території Пакістану. У висліді бомбардування загинуло понад 50 осіб, а 105 були поранені, деякі тяжко. Крім того літаки знищили чимало будинків і державних підприємств. Атака афганців на Пакістан була вже третьою з черги на протязі двох місяців. Атака правдоподібно мала на меті збільшити кампанію застрашування Пакістану перед допомогою антикомуністичним повстанцям, які, не зважаючи на совєтські і афганські переважаючі військові сили і зброю, мають деякі успіхи в боях. В кожному разі вони, муджагедіни, роблять життя совєтських вояків нестерпним і створюють ситуацію непевности висліду війни, яка увійшла вже у стадію розгублености СССР, який хотів би за всяку ціну війну закінчити.

ПІД ТИСКОМ ПАРТІЙНОГО критицизму і неґативних завваг проти його лідерства в партії, Віллі Брандт, канцлер західньонімецького уряду лавреат мирової нагороди Нобеля, зрезиґнував з головства в опозиційній Соціялдемократичній партії. Він очолював цю партію на протязі майже двох декад. Брандт не скликав пресової конференції а свою резиґнацію проголосив у вузькому колі партійних активістів при закритих дверях. В Західній Німеччині поширилися чутки, що наслідником Брандта на пості голови партії буде також колишній канцлер Гельмут Шмідт, хоч у політичних колах не виключають інших несподіванок.

В АМЕРИЦІ

АМБАСАДОР САНДІНІСТСЬКОГО уряду Нікараґуа в ООН Нора Асторга, будучи з триденною візитою у Сан Франсіско, виступила перед групою противників військової допомоги контрас. „На жаль, З'єднані Стейти мають коротку пам'ять, — сказала Н. Асторга. — Американцям ще ніколи не вдавалося перемогти народ, який захищає свою свободу і свою країну. Якщо ЗСА нападуть на Нікараґуа, то їх чекає поразка".

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН підписав розпорядження заморозити всі активи і нерухоме майно, що належить колишньому диктаторові Гаїті Жанові-Кльодові Дуваліє. Після втечі з Гаїті в лютому 1986 року Дуваліє вдалося вивезти із ЗСА велику частину свого багатства. Розпорядження Президента стосується 1.2 мільйона долярів на банківському конті в Маямі, 200,000 на конті в одному з банків Ню Йорку, розкішної яхти вартістю два мільйони і кондомініюму в Ню Йорку, що оцінюється 2,5 мільйона долярів. „Ми вітаємо розпорядження Президента, — сказав представник юридичної фірми, яка захищає інтереси уряду Гаїті Волтер Позен. — Минулого року нам вдалося переконати Конґрес в необхідності такої акції, а тепер своє слово сказав Президент". Вважають, що Дуваліє вивіз з Гаїті цінностей на загальну суму від 100 до 800 мільйонів долярів.

ПОКЛИКУЮЧИСЬ НА ВАШІНҐТОНСЬКІ джерела, газета „Лос Анджелес Таймс" повідомила, що колишній член Ради Крайової Безпеки підполковник Олівер Норт на початку 1985 року плянував провести конституційний конвент лідерів нікараґуанської опозиції. О. Норт добивався прийняття конституції на американський зразок і створення крайового екзильного уряду, який у майбутньому повинен був дістати визнання ЗСА як єдиний представник народу Нікараґуа. Газета наводить слова одного з асистентів Норта, який сказав, що плян його шефа дістав усне схвалення президента Роналда Реґена. Газети пише також, що думка Норта про нікараґуанську конституцію, сворену на зразок Конституції ЗСА, не сподобалась багатьом керівникам контрас. Один з керівників нікараґуанської опозиції Артуро Круз відкинув пропозицію Норта з самого початку.

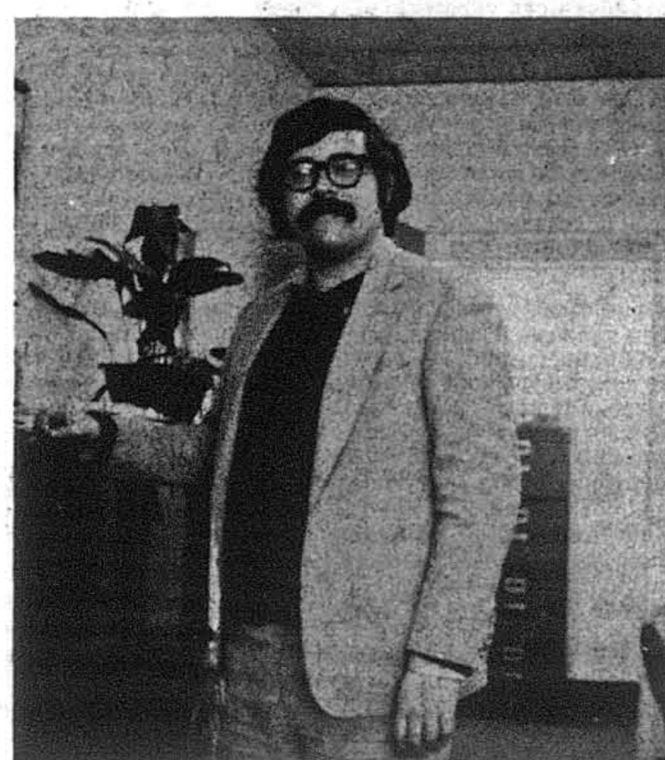
ЧОТИРИ РОКИ ТОМУ президент Роналд Реґен закінчив свій телевізійний виступ несподіваним для всіх закликом до вчених „дати нам засоби, які перетворили б нуклеарну зброю в нікому непотрібну". Так була вперше проголошена ініціятива Р. Реґена створити систему стратегічної оборонної ініціятиви (СДІ), яку ліберальний сенатор Едвард Кеннеді тут же назвав „зоряними війнами". Ця назва була потім підхоплена як американськими прихильниками роззброєння ЗСА, так і чужинецькими комуністами, соціялістами і лібералами. У понеділок, 3-го березня, у день четвертої річниці СДІ, Білий Дім видав комунікат Президента, який відзначив „подиву гідний проґрес", досягнутий за цей час на шляху створення космічної протиракетної оборони. Представники майже 60 різних груп і організацій зустрілися в цей день з репортерами на фоні величезного льозунґу „З днем народження, СДІ!" і в своїх виступах та інтерв'ю переконували прискорити розвиток СДІ, щоб почати розміщення протиракетної оборонної системи в 1995 році.

„Бандура — не просто музичний інструмент, це — живий дух народу!"

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. М.). Недавно українці Бразилії та Аргентини гостили у себе організатора і надхненника Школи Кобзарського Мистецтва у Ню Йорку Миколу Чорного. Він побував у багатьох українських поселеннях і заснував там чотири „кобзарські станиці", ще більше заохотивши молодь оволодівати грою на бандурі, цьому старовинному національному музичному інструменті.

З тяжкою душею відпускали наші бразильські та арґентинські брати такого великого ентузіяста бандури, яким є М. Чорний. Щоб хоч трохи розрадити їх, нюйоркський гість обіцяв, що незабаром до них приїде інструктор, талановитий бандурист Юліян Китастий.

І ось у п'ятницю, 13-го березня, арґентинські українці вітали Ю. Китастого на летовищі в Буенос Айресі. А напередодні поїздки він завітав до редакції щоденника „Свобода", щоб розповісти про майбутню подорож та про свої мистецькі пляни, зв'язані з нею.

Ю. Китастий у редакції „Свободи" перед від'їздом до Арґентини та Бразилії.

У Південній Америці Ю. Китастий пробуде два з половиною місяці. Він буде провадити чотири курси гри на бандурі: два в Арґентині — в Буенос Айресі і Обері, що в провінції Місіонес, де є великі поселення українців, та два у Бразилії — в Куритибі і Прудентополісі. У кожному з цих міст курси триватимуть два тижні Основи для них уже заклав М. Чорний під час своїх двох поїздок у минулому році. Слухачі мають як мінімум початкову музичну освіту. Для цього в кожному місті були проведені курси, на яких майбутні музиканти-бандуристи вивчали сольфеджо, нотну грамоту. В Обері, наприклад, був організований шеститижневий підготовчий курс, що його провалив молодий

(Закінчення на стор. 3)

Змінили дату прощі

Філядельфія. — Щорічна проща для вшанування Пресвятої Богородиці, що досі відбувалася в День Матері на площі матірного дому Сестер Василіянок, тут при 710 Фокс Чейс рд., відтепер перенесена на першу неділю жовтня. Священна Конґреґація для Східніх Церков у листі до Митрополита Стефана Сулика одобрила цю зміну, починаючи з 1987 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Акіно перед новим іспитом

Коразон Акіно виявила ще раз, що її мала ручка дрібної вродливої жінки може бути водночас сильною рукою президента Філіппін. Виступаючи на ґрадуації військової академії кілька годин після того, як під будинком академії її вороги підкинули бомбу, вона заявила, що всі її заходи, щоб завести мир і згоду в країні, порушені екстремістами зліва і справа, не вдалися і вона виповідає війну однаково комуністичним партизанам, як і змовникам з екстремістичного правого крила суспільства. Коразон Акіно заапелювала до патріотизму вояків і висловила переконання, що льояльна супроти леґальної державної влади армія в найкоротшому часі переможе комуністичну партизанку. Підкинення бомби під будинок військової академії вона назвала доказом на нехіть невідповідальних елементів бачити Філіппіни впорядкованою, мирною демократичною державою. Закінчила Кор Акіно свою промову гірким докором на адресу Америки. Америка, мовляв, дає різні добрі поради, але не дає обіцяної допомоги.

Коли 20-річне володіння Фердинанда Маркоса, який став мультимільйонером коштом державної каси, настала на Філіппінах нужда, Москва використала той стан для підсилення комуністичного руху та зорганізування комуністичної партизанської армії. Коли Коразон Акіно стала президентом, вона негайно проголосила, що прагне мирним способом закінчити громадянську війну. Вона проголосила амнестію для тих членів підпільних комуністичних загонів, які хотіли би вернутися до своїх родин і вирektися дальшої участи в комуністичній партизанці, проголосила перемир'я та запропонувала замирення на такій базі, щоб комуністичні військові загони включилися до державної армії та щоб створили уряд національної єдности з участю в уряді також деяких комуністів. Але цей плян не сподобався ані комуністам, які дістають зброю і накази з Москви, ані прихильникам колишнього президента Маркоса, які ще не виреклися надії на його поворот, що відкрив би двері дальшій персональній наживі. Тому Коразон Акіно правильно ствердила, що її заходи завести мирними заходами лад в країні — не вдалися.

Її докір на адресу Америки теж зрозумілий. Але це вже така традиція ліберальних демократів у обох палатах Конґресу, щоб не підтримувати протикомуністичного табору в будь-якій країні. В наслідок відмови Конґресу дальше підтримувати протикомуністичні уряди у Південному В'єтнамі, Ляосі і Камбоджі Америка програла війну і ввесь той колишній Індокитай опинився під владою комуністів. Демократичний президент Джан Кеннеді не підтримав приготованого Д. Д. Айзенгавером десанту проти комуністичного диктатора Куби Фіделя Кастра. Тепер президент Реґен веде перманентну боротьбу з Конґресом за допомогу протикомуністичним контрас у Нікараґуа, — нема теж у Конґресі з його демократичною більшістю ніякого зрозуміння трагічної ситуації, яка настала в африканській Анґолі, де стаціоноване 17-тисячне військо Куби Фіделя Кастра.

Геополітичне положення філіппінського архіпелагу таке, що Америка мусить зберігати там свою морську і летунську бази. Але вони зможуть існувати тільки так довго, поки втримається на Філіппінах приязний супроти Америки режим. Коразон Акіно зорієнтована на Захід і особливо на Америку, як на державу та як на носія демократії. Якщо Америка обмежиться, як каже Акіно, до „добрих порад", чи навіть до тих 200 мільйонів дол. що їх Конґрес схвалив для Філіппін під час відвідин Акіно у Вашінґтоні, то під знаком запиту стоїть її перемога над комуністами та над все ще сильним табором прихильників Маркоса.

Програ Коразон Акіно, яка тепер заповіла війну на двох фронтах — проти лівих і правих екстремістів — була б ударом по американському престижі та по американських реальних інтересах. Якщо таке сталось би — то це була б подібна програна Америки, як це воно сталося у В'єтнамі і при закріпленні виключно з вини Америки — режиму Фіделя Кастра на Кубі. Коразон Акіно заімпонувала всьому міжнародному світові своєю державницькою мудрістю. Але для реальної перемоги треба реальної допомоги, а не куртуазійних похвал і „добрих порад".

Микола Лівицький

ПОДІЇ У СССР І НАША НА НИХ РЕАКЦІЯ

III

Я поважаю і схиляюся перед усіма поглядами і переконаннями всіх українських патріотів. Але всеукраїнським екзильним (і то леґітимним, як то ствердив у своїй офіційній заяві, нині покійний Патріярх і Кардинал Йосиф) урядом може бути тільки той уряд, який настановлений був у Києві, повторюю, вільними українськими парляментами. Коли цей уряд бував змушений покидати Київ перед навалою переважаючих сил ворога, то він тричі повертався до Києва або урядував у інших містах України, як Кам'янець Подільський, Вінниця тощо. Цей уряд провадив війну проти ворогів реґулярним фронтом армією. Цей уряд й існуюча тоді українська держава — Українська Народна Республіка — був визнаний „де юре" чи „де факто" багатьма чужинецькими державами й він утримував у багатьох столицях світу українські амбасади або дипломатичні місії. Цей уряд мав на незайнятих ворогом теренах свою адміністрацію. Він мав власні українські гроші і навіть поштові марки і він відійшов на чужину, в екзиль, не скапітулювавши перед ворогом і далі провадив боротьбу вже з чужини іншими засобами і методами. Отже тому, якщо нам узагалі потрібний екзильний уряд, то таким урядом може бути тільки екзильний уряд УНРеспубліки, який, зрештою, існує от уже понад 66 років.

Коли я в той спосіб говорю про уряд УНРеспубліки, то, поперше, я говорю про інституцію, а не про особи, які сьогодні його репрезентують: Лівицький, Бойко, Лимаренко, Рудницький можуть відійти і напевно зчасом відійдуть, але ті, які прийдуть на їх місце повинні дотримуватися основних засад, які лягли в основу цієї інституції. Подруге, я не хочу і не можу нікого ані образити, ані понизити. Я признаю героїчність, велике значення і користь інших актів, які відбулися пізніше, ніж проголошення Актів 22-го січня. Але леґітимним всеукраїнським екзильним урядом не може бути ані уряд лише одної української провінції, ані уряд проголошений не в Києві, що проіснував лише кілька тижнів (бо був розіґнаний другим ворогом-окупантом, гітлерівською Німеччиною), ані революційна формація, що постала конспіративно в лісі і горах. Отже, слава цим усім революційно-державним проявам нашого українського патріотизму, але це не може замінити собою всеукраїнського леґітимного екзильного уряду УНРеспубліки.

І є ще друга леґенда, яка повинна нарешті заникнути. Я особисто вважаю, що українці з Галичини були і є більш національно свідомими, а тим більше зорганізовані, ніж пересічні українці з Наддніпрянщини. Та, не зважаючи на це, у вирішенні справи бути чи не бути самостійній українській державі мірродайною буде Наддніпрянщина, а не Галичина, бож — і це, на жаль, простий аритметичний рахунок — галичани становлять лиш яких 10 відс. в порівнянні з наддніпрянцями.

Більшість українців у діяспорі — це вихідці з Галичини. Але, власне, серед вихідців з Галичини немає такого позитивного ставлення до екзильного уряду УНРеспубліки, як воно повинно би бути. На це є, на мій погляд, дві причини. Перша — це те, що все, що діялося на Наддніпрянщині, в Києві, є до певної міри незрозуміле, а головне далеке і навіть чуже для галичан.

Друга причина — глибша і яскравіша. Це Варшавський договір Симона Петлюри й уряду УНРеспубліки з Польщею в квітні 1920 року. Найядернішим висловом неґативного відношення до Петлюри й уряду УНР був вислів, що його і тепер деякі особи повторюють, а я його вживу дуже нерадо: Петлюра і уряд УНРеспубліки „продали" Галичину... На цю тему можна і треба було б багато сказати, щоб картина була цілком ясною. Не маючи на це змоги в короткому слові, я все таки хочу подати цитати іа статті д-ра Олеся Бабія, галичанина, поета і колишнього члена Проводу Українських Націоналістів (нині вже покійного). Ця стаття була надрукована в журналі „Студентський Вісник" за липень-серпень 1926 року. Олесь Бабій писав:

„У всякому разі ненависть Галичан до Петлюри за союз із Польщею нічим неоправдана, бо коли цей крок Петлюри був подиктований інтересами УНРеспубліки (хоч і не соборної, то самостійної), то союз Галичан із Денікіном (в листопаді 1919 року, отже півроку перед заключенням Варшавського договору) і совітами був у великій мірі повною капітуляцією перед Росією і резиґнацією не тільки з соборности, а і самостійности". Дальша цитата з цієї ж статті Олеся Бабія: „Коли Галичани уважали Уряд УНР законною владою України, то їх обов'язком було лиш коритися тій владі і слухати до остаточности. Хоч би цей уряд УНР в інтересі загальнонаціональнім припинив боротьбу з одним ворогом, Галичани і в такому випадку не мали права вести окремішної політики супроти Росії і то в мент боротьби за столицю України — Київ".

Можна було б навести ще багато цитат з писань Олеся Бабія й інших авторів, але цих коротких і дуже яскравих цитат вистачить. Я мусів згадати про історію галицько-наддніпрянських стосунків за доби УНРеспубліки, бо, на жаль, ця справа є подекуди і досі актуальною у щоденних відносинах поміж наддніпрянцями і галичанами в українській діяспорі на Заході. І ця справа може перешкодити встановленню всеукраїнської єдности і ще більше перешкодити позитивному ставленню загалу українського громадянства до екзильного уряду УНРеспубліки. Так чи інакше, але якщо українці в діяспорі виявлять єдність у вирішальний момент, то це облегшить здійснення того, чого хіба прагнуть всі українські патріоти: відновлення нашої самостійної і соборної Держави.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧИ СПРАВДІ „ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ?"

Щоб якось впоратися з розв'язкою клопітливої семантично-правописної шаради „хрищення" чи „хрещення" України, особи відповідальні за відзначення цієї вікопомної події, ввели назву „Тисячоліття Християнства в Україні".

Ця назва ані фактично, ані логічно, ані мовно-семантично не підходить до цієї події й не віддає її суті, бо що інше означає „християнство", а що інше „хрещення" чи „хрищення". Християнство — це віра в Христа й Його Церкву, хрещення чи хрищення, це акт прийняття Хритової віри, в нашому випадку офіційного введення володарем Київської Руси Христової віри, як державної релігії на місце дотеперішньої поганської.

Християнство в Україні неофіційно існувало на території Київської держави ще далеко до урядового його введення князем Володимиром в 988 році. Вже до того християнство було відоме в Україні й мало багато своїх визнавців з різних суспільних прошарків — княжої родини (княгиня Ольга), бояр, державних урядовців, дружинників князя Святослава, який сам був поганином, але не боронив своїм гридням і воїнам бути християнами. Існували церкви, були священики-місіонери, були й подружжя різної віри.

Тому не можна подій і фактів, які існували надовго перед 988 роком зв'язувати з ювілеєм Тисячоліття. Дату існування християнства в Україні треба б пересунути на куди раніший час, приблизне встановлення якого вимагало б окремих дослідів. Взагалі різні суспільно-громадські, культурні, релігійні, світоглядові рухи й течії не постають і не проходять зненацька, раптово. Вони заіснують поволі, назрівають поступово, якийсь час існують паралельно з існуючими й панівними досі, поки не стануть визнані загалом і не здобудуть собі „права громадянства". Такі ідеї й новості вищого порядку мають своїх передвісників, які промощують їм шлях до загалу. Навіть Христос мав предтечу Івана.

Щоб комітет, який очолює й оркеструє всю працю для здійснення ювілею події, що сталася з декрету князя Володимира Великого в дніпровських водах у 988 році, вийшов із клопітливого й неправильного назовного становища та не лявірував поміж „хри- і хре- ..., він мусів би прийняти назву, яка відбивала б правдивий стан події, що її маємо обходити, „Комітет для відзначення Тисячоліття офіційного введення християнства в Україні".

Володимир Барагура

Вудгейвен, Н.Й.

НЕ ЧИСЛО, А ЯКІСТЬ

Хоч мистці та інші працівники сцени, звичайно, не мають часу братися за перо, проте рецензія критика Теодора Терен-Юськова, яка появилася на сторінках „Свободи" з 6-го лютого ц. р., спонукує мене до писання. Рецензія стосується „Вечора пісні, слова і танку", що відбувся 21-го грудня 1986 року в Ню Йорку, з участю хору „Думка", Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, танцювального ансамблю „Сизокрилі" Роми Прийми-Богачевської і вокального ансамблю „Промінь" під моїм керівництвом.

Ми, з „Променю", вдячні рецензентові за прихильні нам слова і раді, що йому сподобався наш виступ, але все ж таки на кілька точок в названій рецензії хочу звернути увагу.

Це не перший раз, що наш широковідомий критик музичний звертає увагу на кількість членів, з якої складається ансамбль „Промінь", наче існує якесь споріднення поміж числом членів ансамблю і якістю співу (так справді — якістю!). Ніхто не дивується, коли соліст виходить на сцену сам один. Публіка не чується ображеною, що виступає „мало виконавців". Рівно ж не слід очікувати великої кількости виконавців у ансамблі. Ансамблі, як знаємо, від двох осіб до восьми мають також свої власні назви, наприклад: тріо, квінтет, октет тощо, проте ансамбль як такий — це „музика", виконана одноразово у двох або більше партіях" (Webster's 9th Collegiate Dictionary). „Промінь" завжди подає себе як „вокальний ансамбль", а не „хоровий ансамбль". Це правда, що наша громада більш звикла до хорових ансамблів, а не до камерних, але менший склад співаків дозволяє мистецькій групі виконувати вибагливіші композиції, за які більший кількісно хор візьметься. Наприклад, оця камерна кантата „Чотири пори року" київської композиторки Л. Дичко, з якої „Промінь" виконав першу частину „Весна" на тому „Вечорі пісні", в якій треба було прецизно виспівати складні дисонанси на вісім (!) партій, — це не річ для хору. І тут не до речі могутність звуку, а чистота, зіспіваність, інтонація й інтерпретація.

Згадує рецензент про деякі недоліки імпрези, серед них навіть високу квитків цін. Це правда, що не всі можуть дозволити собі на 15-ти чи 20-долярові квитки, але в касі були квитки і по 7 долярів. Ці дешевші місця не були дуже гірші від дорожчих місць, бо заля в Пейс університеті на долині Мангеттену, де імпреза відбувалася, особливо акустична, дуже мілка, так що всі глядачі-слухачі сидять близько сцени. Через цю неглибокість здається заля малою, а між тим вона розрахована на 700 осіб. На концерт прибуло понад 350 осіб, отже половина. І це сумне явище. Проте потішмо себе тим, що „ніхто не є пророком у власній батьківщині", і місцеві першорядні артистичні сили, які добрі вони б не були, не всилі стягнути стільки публіки, як

(Закінчення на стор. 4-ій)

Іванна Терлецька

НАШІ ДІТИ Й УКРАЇНСЬКА КНИЖКА

Без користування українською книжкою діти і молодь матимуть завжди труднощі в опануванні української мови, бо їхній запас слів висловлювання буде вбогий. Небагато тут поможуть розмови з батьками, бо часто народжені на чужині й виховані там батьки також самі мають власні мовні труднощі подібно, як їх діти... А „Рідна Школа" — може значно збагатити мову дитини при умові, що до її зусиль приєднається рідна хата.

Перші вчителі української мови, це батько й мати, мусять розвивати в дитини знання рідної мови: читати, або спершу прочитавши переказувати легші казки, які збагачують пам'ять і уяву дитини.

Коли дитина не читатиме рідної книжки сьогодні, то завтра, в юнацькому віці, буде цією книжкою мало цікавитися, а ставши дорослою, зовсім відійде від нашої української книжки. Наші діти мають тут інше зацікавлення, ніж ми. Наші ідеали до них не промовляють! Коли ж додати до того численні мішані подружжя, то яке ж майбутнє перед нами? Про те повинні подумати батьки, що мають діти, на яких ще можна впливати й яких ще треба виховувати. Хай рідна книжка для дітей і молоді буде приятелькою кожної нашої дитини й родини й тим допоміжним чинником, який може й повинен багато помогти й нашим родинам і нашим школам і нашим організаціям молоді в їхній важкій праці над формуванням нашого молодого покоління.

У зимовий час, коли то бувають довгі вечори, подбаймо, щоб наші діти, крім домашніх задач і телевізії, прочитали хоч три-чотири сторінок української книжки. Десять хвилин читання денно дасть їм багато нових слів річно. Будьмо все з ними й пояснім їм незнані слова, а побачимо незабаром, скільки то слів дитина придбала й наскільки покращало її читання.

У нас покутує слабе зацікавлення літературою для дітей і молоді. Рідна книжка чи журнал відіграє дуже важливу ролю у вихованні та вивченні рідної мови, культури, історії тощо. Тому батьки мусять старатися, щоб їхні діти читали. Якщо деякі діти не можуть купувати українських книжок, то можуть використати ті, що є в публічних бібліотеках. Крім книжок, добре виховані діти й молодь читають спеціяльно редаґовані й видавані для них українські журнали. Вони редаґовані дуже гарно й не можна сказати, щоб інші національні групи в ЗСА мали гарніші. Таких журналів для малих дітей маємо декілька, як наприклад: „Веселка", „Готуйсь" й інші. Для старшої молоді є також кілька гарних українських журналів, як наприклад, пластовий журнал „Юнак", „Крилаті", „Молода Україна" тощо.

Приходить до голосу молоде покоління, що виросло в добрі, в економічній безпеці під опікою своїх батьків, і всього суспільства. Щоб допомогти тим молодим людям утриматися на поверхні чужого життя, мусимо для них по собі лишити те, чого не знищить вороже наставлення та упередження чужинців. Щоб наші люди розуміли ролю і значення української книжки, треба, щоб з нею зживалося наше молоде покоління, рідна бо книжка є дуже важним чинником. Без рідної книжки ми самі себе засудили б на ганебну смерть. Ролю рідної дитячої книжки добре розуміли вже старинні греки: Їх „Байки Езопа", що мають уже понад тисячі літ, перевидають ще сьогодні.

Книжка, література, друковане слово — це духовний хліб, без якого дух примирає так само, як тіло без поживи. Щоб не вмерла українська душа нашого молодого покоління, не сміємо залишити його без цього духовного хліба, яким є для нього рідна українська книжка. Це ж вона, книжка, виховує громадянина мовно та ідейно. Одні шукають в книжці розваги, а інші знання, бож книжка є тим джерелом, яке громадить увесь досвід, усе знання, що їх здобуло людство від початку свого існування, й в кожній хвилині дозволяє користати кожному, хто тільки схоче. Без книжки та її важливої дії не могла б розвинутися сьогоднішня техніка.

Народи, що вміють шанувати себе і вміють глядіти в майбутнє, видають рік-у-рік тисячі творів для дітей і вони розходяться скоро.

Якщо ми хочемо називати себе культурним народом, мусимо подбати, щоб і в нас писали й друкували книжки для дітей, бо без них нам не можна обійтися. Аджеж є приповідка: „Скажи, що читаєш, а я скажу тобі, хто ти є!" Тому такий важливий є вибір лектури для дітей і молоді. А коли не схочуть чи не зуміють виховувати своїх дітей, бо їм матеріяльні надбання важливіші, ніж майбутність українського народу, то в наших Церквах дедалі буде менше людей на Богослуженнях, а в нашої молоді витвориться щораз більша байдужість до релігійних і національних справ. Також не можна собі уявити світлого майбутнього, коли не почуємо від наших дітей рідного слова, коли батьки даватимуть дітям чужі імена, а школи українознавства світитимуть пусткою. Майбутність української людини від того вповні залежить.

Ось чому батьки мусять давати своїм дітям українську книжку й газету, заохочуючи їх до читання, та самі служити їм у тому добрим прикладом.

ПРО ПИТАННЯ ОДНОЇ ЦЕНТРАЛІ

(Із звіту д-ра Івана Флиса, голови УАКРади, на нарадах Крайової Ради УАКРади 14-го лютого 1987 року)

II

Нова централя із історичною назвою Конґресу Українців Америки буде гідним переємником всіх тих заслуг, надбань і дальшої праці, спільної для всіх українців Америки, для добра української спільноти та визволення українського народу.

На пропозицію скликати надзвичайний Конґрес Українців Америки відповідають вони виразно, що нам треба чекати до скликання чергового Конґресу УККА при кінці 1988 року.

Казали в наших рідних сторонах — тут маєш віз і перевіз! Договорились ми до того самого, що було на безславному XIII Конґресі, та сказали нам, що такого самого можемо сподіватися на їхньому XV Конґресі УККА.

Становище невтральних організацій після останніх відповідей Визвольного Фронту та їхнього УККА ускладнилося, бож вони справді вклали багато праці та надій на поєднання нашої громади. На початку переговорів представники цих невтральних організацій запевняли нас, що вони, у випадку браку згоди на пропозиції двох сторін, підуть із цими, які погодяться на ці пропозиції об'єднаної нової централі творити таку нову централю, в даному випадку Конґрес Українців Америки із новим статутом. Тепер залишається нам терпеливо вичікувати рішення провідників невтральних організацій у цій так важливій справі. Немає сумніву, що ми готові на таке скликання надзвичайного Конґресу Українців Америки разом із невтральними і на створення нової централі з такою ж назвою. Такий надзвичайний Конґрес за пляном посередників мав би відбутися ще пізньою осінню цього року.

На переговорах у Владики Василя Лостена був звітодавець д-р Іван Флис та представник УККА редактор Ігнат Білинський. Відповіді редактора Білинського вже вам відомі: вони ідуть по лінії становища Визвольного Фронту, що його я вже вам представив. Я заявив в імені Української Американської Координаційної Ради повну згоду на пропозиції комісії посередників і на цьому закінчилася наша зустріч.

Останню розмову із Владикою Лостеном мав я 15-го січня цього року. Відвідини ці були з рамени Українського Народного Союзу і там я вручив Владиці пожертви від УНСоюзу на фонд семінарії та на музей у Стемфорді. На прощання Владика Василь вручив мені два листи, датовані ще на початку грудня минулого року. Один із них від представників невтральних організацій, які пропонують приступати до створення спільної Комісії для скликання надзвичайного Конґресу Українців Америки, згідно з раніше висланими нам пропозиціями про новий статут, нову назву централі та надзвичайний Конґрес. До такої комісії, яка підготовляла б надзвичайний Конґрес у цьому році, пізною осінню, Українська Американська Координаційна Рада мала б визначити своїх шість представників. Таке саме число представників мали б дати невтральні організації та УККА. Ми готові визначити таких шість представників і про це ми повідомили представників невтральних та Владику Василя Лостена.

Другий лист був від Владики Василя Лостена. В цьому його листі вже немає мови про новий статут, чи нову назву, чи навіть про скликання надзвичайного Конґресу. Немає там також іншої пропозиції, так що не можемо твердити, що Владика Василь змінив свою думку, чи не годиться з пропозиціями представників невтральних організацій, бож він всіми цими переговорами та нарадами кермував протягом 18 місяців. У листі нашого Владики Василя є тільки заклики до згоди, братолюбія та толерантности, з чим ми теж вповні годимося. Але там є теж натяк, що не такою важною — істотною є справа назви нової централі і цей натяк кожна сторона може інтерпретувати по-своєму. УККА може на це покликатися і стояти вперто на старій назві УККА, а ми можемо вимагати від УККА, щоб він власне так тверло не обстоював справи назви УККА, бож справа не в самій назві, а в згоді та братолюбії і толерантності, до яких закликає нас Владика Василь.

Підсумовуючи все це можна знову сказати, що ми не зробили в переговорах кроку вперед, коли мова про представників Визвольного Фронту та його УККА. Ми сподіємося, що ми доказали невтральним та нашій громаді ще раз і ще раз, що ми прагнемо єдности та згоди в українській громаді, бож ми прийняли пропозиції посередників. Ані ми, ані ці посередники не дістали від УККА позитивної відповіді, на базі якої можна б поступити вперед із скликанням нового надзвичайного Конґресу, схваленням нового статуту Конґресу Українців Америки і цієї нової назви нашої централі.

З. Маринець і Алекс виступлять на зустрічі-бенефісі для УМ

Алекс

З. Маринець

Уже незабаром, бо в неділю, 5-го квітня ц.р., о год. 2-ій по полудні, в Сомервиллі, Н. Дж., відбудеться товариська зустріч-бенефіс, що її влаштовує 86-ий Відділ Союзу Українок Америки з метою фінансово підтримати Український Музей у Ню Йорку в побудові його нового приміщення.

Великою атракцією цього пополудня будуть артисти — Зиновій Маринець і Олексій Голуб — популярно званий Алекс; обидва кілька років тому приїхали з України і своїми виступами вже багатократно на терені ЗСА і Канади включились у культурне життя української спільноти.

З. Маринець — гуморист-сатирик із Чикаго, Ілл. — відомий публіці із свого репертуару пісень і гумору-сатири, що віддзеркалює сучасні обставини в підсовєтській Україні і в Америці. Алекс по професії диригент і співак. Часто можна було його почути під час вакаційного сезону на Союзівці. За ним теж концертові виступи та випуск двох платівок — „В пам'ять Івасюкові та „Земле моя, мій краю рідний". Обидва артисти ще досі ніколи не появлялись із своїм репертуаром на терені Ню Джерзі, що додає теж небувалости та зацікавлення цією імпрезою. Тим більше, що кожний своєю участю у цій зустрічі водночас підтримає цілі Музею.

Квитки вступу, де вже врахований коктейл і полуденок — 40 долярів; студенти — 25 долярів. Резервування місць, як теж замовлення столів на 8, 10, 12 осіб треба поладнувати не пізніше як 27-го березня, телефонуючи на (201) 472-2289; (201 373-8695 або на (201) 372-1759.

З'їзд...

(Закінчення зі стор. 1)

Патріярха Йосифа І: „І основне заповітую вам, щоб ви любили один одного... любов'ю, над яку більшої немає, що й готова життя своє віддати за друзів своїх..." В тому дусі делегати і гості чергового Крайового З'їзду УПТ-ва ЗСА повинні перевести свої ділові наради.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує, що урядові війська Чаду захопили під свою контролю стратегічну летунську базу Лівії у північній частині Чаду після короткого, але незабутнього, як кажуть командири урядової армії, бою з лівійськими частинами і їхніми прихильниками. У Парижі речники уряду прем'єр-міністра Жака Шірака підтвердили інформацію Ройтерса і заявили, що позиції Лівії в Чаді дуже послабли, а льояльні до президента Гіссена Габре збройні сили, поширили контролю території, а в деяких частинах країни цілком знищили партизанський рух підтримуваний лівійським диктатором полковником Муаммаром Каддафі.

У СПРАВІ НАСИЛЬНОГО ВИДАЛЕННЯ ДО СССР

Як уже інформовано, представники балтійських і української громад в ЗСА відвідали Департамент справедливости ЗСА і мали зустріч з генеральним прокуратором Едвином Мізом Особи, які бажають висловити свій протест проти насильного депортування із ЗСА до СССР та підтримати думку, щоб процеси проти здогадних злочинців відбувалися в ЗСА, можуть телефонувати на число 1-800-325-6000, оператор 9091, і висловити свої думки. Цей оператор, подбає, щоб ці вислови протесту дійшли до двох сенаторів і до всіх конґресменів стейту, з якого дана особа потелефонувала. Рахунок за телеграми буде доданий до місячного телефонічного рахунку. — Ред.

Зимовий баль ТУІА в Дітройті

Учасники дебюту (зліва): Оля Галабурда — Максим Стрихар, Ліда Цісарук — Михайло Тимош, Марта Куропась — Ярема Михалович, Богданна Ткач — Данило Стахурський, Джулієтта Фабера — Ірко Козак, Лариса Андраш — Марко Лаврин, Наталка Гнатюк — Іван Китастий, Дорота Лемеха — Христофор Тейсен, Оксана Андрушків — Данко Миколенко, Христина Качан — Борис Береза, Наталія Іваницька— Борис Боднарук; сидять Любомир Гевко — голова ТУІА у Дітройті, його дружина Наталка, Ірена Сеник, опікунка дебютанток, й Ігор Козак, провідник дебюту.

Зимовий баль Товариства Українських Інженерів Америки, який відбувся 31-го січня ц.р. — це завжди очікувана подія в суспільно-товариському житті української громади Дітройту. Цей баль, всім відомий продовж останніх 30 років, все втішається широкою популярністю, доброю фреквенцією і, мабуть, під цю пору є ще единою імпрезою, яка може задоволити вимоги вибагливої публіки.

Можливо, що до такої доброї реклями Зимового балю причиняються старанні приготування, елеґантне приміщення Українського Культурного Центру і пора карнавалового сезону. Та найбільш притягаючою атракцією є, мабуть, все оригінальна і імпозантна програма презентації дебютанток, яка кожного року надає балеві особливого значення.

Баль відкрив голова Відділу ТУІА-Дітройт інж. Л. Гевко. Він привітав гостей і висловив вдоволення із ролі, яку Відділ відіграє в житті української громади та традиційної річної презентації, яка цього року вже 28-ма з черги. Відтак представивши аранжера балю інж. І. Козака, він передав йому дальше ведення програмою.

По короткому вступному слові до гостей інж. Козак заповів презентацію 1987 року і, виголошуючи прізвища дебютанток, їхні школи, батьків і товаришів забави, індивідуально представляв їх гостям балю. Молоді панночки в довгих білих сукнях, прикрашених китицями червоних рож із оправданим хвилюванням виходили на залю і в сяйві прожектора ґраціозно кланялись гостям. Захоплення гостей було помітне, бо вони висловлювали признання новому річникові дебютанток рясними оплесками. Представивши їх, інж. Козак звернувся до дебютанток з привітом і ґратуляціями. Він підкреслив значення презентації і вніс тост та многоліттво для них і побажав їм успіхів в дальшому житті.

Слідував перший танок дебютанток з їхніми товаришами забави, а відтак зворушлива хвилина, коли дівчата просили своїх батьків. Після вечері перший танок був присвячений матерям дебютанток. Згодом і гості танцювали під звуки оркестри „Гомін", яка виконала багатий репертуар танкової музики.

Баль ТУІА-Дітройт 1987 року увінчався великим успіхом. Чисельна участь (приблизно 330), багато молоді були добрим показником заінтересовання в програмі і в танцях. За приготування балю відповідав імпрезовий комітет з його головою інж. Ю. Вороновичем і головою Відділу інж. Л. Гевком. Програмою дебюту і деталями, пов'язаними із підготовою дебютанток займалась Ірина Сеник, яка з кожним роком досягає нового рекорду років, протягом яких вона виконувала цю важливу функцію. В переведенні дебютової презентації допомагала також Наталка Гевко.

Резервації столиків та розміщення гостей було в досвідчених руках д-ра Б. Гайдукевича і його дружини п-і Ліди. Добра співпраця керівництва Українського Культурного Центру і його зрозуміння потреб Товариства, без сумніву причинилися до ще одного добре зорганізованого і вміло проведеного Зимового балю ТУІА на терені метрополітального Дітройту.

І. Козак

„Бандура..."

(Закінчення зі стор. 1)

бандурист Олесь Береговий, учень Василя Качурака — керівника капелі бандуристів у Буенос Айресі. Ця група вже вмітиме грати, що значно полегшить Ю. Китастому дальшу працю.

Гість редакції цікаво розповів про свої пляни. Виявляється, що його місія викладача-інструктора цим не обмежується. Одним з найголовніших його завдань є знайти і підготовити собі зміну — місцевих інструкторів, які зможуть самостійно провадити курси у своїх місцях поселення, продовжуючи почату ним справу.

„Молодь цікавиться бандурою. І це дуже добре. Треба підтримувати це зацікавлення, розвивати його. Бо бандура — не просто музичний інструмент. Бандура — живий дух народу! Зберегти цей дух в пам'яті наступних поколінь — наше завдання, наш обов'язок", — сказав Ю. Китастий.

Він розповів також, що має намір виступити з концертами в багатьох околицях Арґентини та Бразилії, особливо в тих місцях українських поселень, куди рідко навідуються популярні ансамблі чи окремі виконавці. А рідна пісня, рідна музика — мевід'ємна основа збереження ідентичности української нації.

Дуже можливо, що Ю. Китастий знайде час, щоб побувати в Параґваї і Уруґваї. Покищо з українською спільнотою цих країн у нас нема добрих контактів. А українці, які там проживають, теж прагнуть почути рідну пісню, музику, рідне слово, полинути у мріях-думках на землю, де народилися і любов до якої вони носять у своїх серцях тут, на чужині.

На місцях своїх поселень українці завжди прагнуть знайти можливість, щоб ознайомити зі своїм самобутнім мистецтвом якнайбільше чужинців. Бандуристи Арґентини, Бразилії неодноразово виступали на телевізії. Під час свого перебування в країнах Південної Америки Юліян буде сприяти таким виступам.

З великим захопленням Ю. Китастий розповідає про задум проєкту, який хоч і не має назви, але здійснення якого успішно триває. Умовно цей проєкт можна було б назвати „Грай, бандуро!" Та справа не в назві, а в наполегливості, самопосвяті, в ентузіязмі, з яким творці і виконавці — Микола Чорний, Юліян Китастий та десятки інших патріотів-ентузіястів, спонзорів впроваджують його в життя.

Першою частиною проєкту була „матеріяльна сторона". Треба було забезпечити бандурами українців Бразилії, Арґентини. Ця акція знайшла широку підтримку у нашої спільноти в З'єднаних Стейтах та в Канаді. В короткому часі було закуплено і відправлено 46 бандур. Недавно власник крамниці в Ню Йорку Михайло Пирський подарував 12 бандур, які незабаром „поїдуть" у Прудентополіс. Однак бажаючих грати на бандурі є багато, а забезпечити їх інструментами покищо нема змоги. Тому вся надія на нових спонзорів-жертводавців.

Поїздка інструктора є другою частиною проєкту. Третьою буде двотижнева подорож у серпні цього року ансамблю молодих бандуристів під керівництвом Тараса Павловського, члена капелі бандуристів ім. Т.Шевченка. Ансамбль виступить з концертами у багатьох містах Південної Америки.

Проєкт знайшов відгук не лише серед молоді, але й широку підтримку духовенства. Велику увагу розвиткові кобзарського мистецтва приділяє Владика Єфрем Кривий, єпископ Української Католицької Церкви у Бразилії, о. Орест Карплюк з провінції Місіонес в Арґентині та інші.

Плянується найближчим часом запросити до Ню Йорку кількох інструкторів з Південної Америки, щоб вони мали змогу ознайомитися з мистецьким життям тутешніх українців. Такі контакти будуть надзвичайно корисними для українських громад.

Як бачимо плянів багато, але Юліян не сумнівається, що вони будуть успішно виконані. Він навіть мріє про той час, коли до З'єднаних Стейтів зможуть приїхати з концертом його учні, ті, яких він у ці дні знайомить з секретами мистецтва гри на бандурі. Та він не тільки мріє про це, але й докладає всіх сил і вміння, щоб день цей наблизити.

Нема сумніву, що українська спільнота в ЗСА і Канаді приєднається до цього і внесе свій вклад у придбання бандур для молодих українців-ентузіястів у Бразилії та Арґентині. Нехай наше прекрасне кобзарське мистецтво і далі розвивається, завойовуючи серця наступних поколінь, народжених далеко від рідної землі.

Адже бандура — живий дух народу!

В ДЕСЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п. проф.

Романа Бриковича

будуть відправлені
в четвер, 26-го березня 1987 року

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

В ЦЕРКВАХ:

Успіння Божої Матері в Монтреалі, Роземонт, Канада;
св. Юра в Ню Йорку;
св. Володимира в Стемфорді, Конн.

Дружина — МАРІЯ
Дочка — КАТРЯ ЧЕРВОНЯК з родиною
Син — ІВАН з родиною
Сестра — ДАРІЯ ГОРНЯТКЕВИЧ із сином АНДРІЄМ
Стриєчні сестри — ЛЮБА, ВОЛОДИМИРА І ТЕОДОЗІЯ БРИКОВИЧІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п.

Петра Григоренка

буде відправлено

ПАНАХИДУ

за спокій душі Покійного

в четвер, 2-го квітня 1987 року о 7-ій год. веч.
в українському православному катедральному соборі св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й.
160 Вест 82-га вул.

Просимо Друзів та Знайомих молитися за нашого Дорогого Чоловіка, Батька і Дідуся.

Дружина — ЗІНАЇДА ГРИГОРЕНКО
Син — ОЛЕГ
Син — АНДРІЙ з родиною

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 9-го березня 1987 р. відійшов у Вічність

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІД І ПРАДІД

бл. п.

ДМИТРО МАЗУР

народжений 19-го листопада 1893 р. в селі Базар біля Чорткова.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 11-го березня 1987 р. в українській католицькій церкві св. Володимира в Гемпстед, Л. Ай., Н. Й. Тлінні останки Покійного спочили на місцевому цвинтарі в Амітвілл, Л. Ай., Н. Й.

Щиро вдячні за всі висловлені нам співчуття.

Дружина — МАРІЯ
Син — МИКОЛА з дружиною ВІРДЖІНІЄЮ
Дочка — РОЖА з мужем ПАВЛОМ
Внуки і Правнуки

ЩОРАЗ ГОСТРІШІ закони, перевірки на дорогах та підтримка всього американського громадянства виказали свої позитивні наслідки — і сьогодні на дорогах є чимраз менше п'яних водіїв. Деякі експерти із здоровельної ділянки пояснюють це явище цим, що нині серед суспільства проходить певна тенденція - наголошувати на тому, щоб люди відходили від своїх злих звичок як алькоголізм і куріння, користувались фізичними вправами та звертали увагу на здорове і раціональне харчування.

У ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчої і Невіджалуваної
ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ

бл. п.

ЯРОСЛАВИ ТИМУС-РОМАНЮК

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

дня 29-го березня 1987 р. в церкві Успіння Пресвятої Діви Марії, Люрд, Франція
і дня 31-го березня 1987 р. в церкві Пресв. Трійці в Карнеґі, Па.

Про молитви просимо

муж — ЕВГЕН з родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у Вічність
в четвер, 12-го лютого 1987 р., о год. 9:30 веч.,
у шпиталі в Ст. Пітерсбурґ, Фльорида, на 76-му році життя

наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

АННА КУРИЛЯК
з дому МИГАЛЬ

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку Впр. о. Ярославові Федикові, парохові української католицької церкви Богоявлення Господнього в Ст. Пітерсбурґ, Фльорида, за відслуження Святої Літургії, похоронні відправи та відпровадження Тлінних Останків Покійної на місцеве кладовище.

Сердечно дякуємо о. Маріянові Процикові, духовникові Філії Українського Католицького Університету у Філядельфії, Па., за участь у похоронах та за змістовну проповідь під час Богослуження.

Невимовно щира подяка проф. Леонідові Рудницькому, представникові Товариства Свята Софія, ЗСА, з Філядельфії, за вислови співчуття та за зворушливі прощальні слова під час Панахиди й Тризни.

Ми щиро вдячні особливо пані Юлії Вертипорох за приготовання Тризни. Наша подяка також усім Паням, які своєю працею причинилися до успішної підготовки й в цей спосіб виявили свою сердечність і співчуття у нашому горю.

Сердечно дякуємо Родині, Братові, Олексі Мигаль з родиною, Сестрі й Сестрінкові проф. Андрушко, Сестрінці М. Шайда з родиною, що приїхали до нас з далекої Канади, Чикаґо й Ст. Пл, Міннесоти, щоби віддати останну прислугу Покійній. Дякуємо Стефанії Курилас, тіточній сестрі, за чудові цвіти. Дякуємо усім, що з далеких сторін, листовно й телефонічно виявили вислови співчуття.

Ми особливо вдячні усім Парафіянам і знайомим з Ст. Пітерсбурґ і Норт Порт, що виказали нам так багато теплоти серця і співчуття у тих важких для нас хвилинах. Дякуємо також за їхню участь у похоронних відправах і поминках.

Дякуємо сердечно усім за вислови співчуття, цвіти, датки на Служби Божі, на Патріярший Фонд і на пресовий фонд журнала „Патріярхат". Нехай Всевишній Господь благословить Вас усіх і винагородить сторицею.

В пам'ять Покійної зложили:

На СЛУЖБИ БОЖІ: (Ст. Пітерсбурґ) Олекса Мигаль з родиною, родина Гвоздецьких, (у Римі) Романа Навроцька, Тетяна і Зенон Цісик, Анна і Василь Найдан, Ірена і Роман Ярош.

На ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

300 дол. — Михайло і Роман Куриляк;
по 100 дол. — Надя і Роман Андрушко, Катерина й Олекса Мигаль;
по 50 дол. — Маруся і Іван Шайда, Юлія Вертипорох, Василь і Джені Жабич;
по 25 дол. — Оля Ліс, Василь і Ольга Хадай, Іван і Іванна Когут, Люся Арвін, Богдан Сольчаник, Богдан Головід, Евген і Оля Филипович;
20 дол. — Катруся і Осип Ярема;
по 10 дол. — Анна Чепак, Марія Хромовська, Мирослав Сольчаник, Олександер і Ірена Куц, Дмитро Лузерин, Наталія Шараневич;
5 дол. — М. Гуменюк;
2 дол. — С. Сильвеструк.

Листа ч. 0069А (Філядельфія)

50 дол. — Ірина і Володимир Медуха;
по 25 дол. — Романа Навроцька, Тетяна і Зенон Цісик, Анна і Василь Найдан, Анна й Іван Квік, Ірена і Леонід Рудницький, Українське Патріярхальне Товариство — Відділ у Філядельфії, Олена і Юліян Головчак, Анастазія і Лев Ганусяк, Оксана Савчук-Аіколіно, Стефан Гавриш, Марія і Теодор Флюнт, Софія і Іван Дзіндзюра;
20 дол. — Осип Петрович;
15 дол. — Ірена і Роман Ярош;
по 10 дол. — Софія і Микола Барусевич, Анна Ткач, Капітан.

Окремо надіслали:

50 дол. — Анастазія і Володимир Марещак;
по 25 дол. — Теодор і Ольга Федишин, Стефан Мартиняк, Анастазія Голубець.

На пресовий Фонд журнала „ПАТРІЯРХАТ" з Кергонксон, Н. Й.:

по 20 дол. — В. і Я. Ціханські, С. П. Смішкевич;
по 10 дол. — Стефанія Барановська, О. Р. Равлюк, Володимир Квас;
по 5 дол. — Анізія Бущак, Стефан Яць, М. Хухра, Володимир Берізка, Петро Яців, Галина Хамула.

•

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п. Анни Куриляк

у вівторок, 24-го березня 1987 р.
були відправлені
БОЖЕСТВЕННІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
у Ст. Пітерсбурґ, у соборі св. Софії в Римі, в каплиці Філії УКУ у Філядельфії і в Торонто, Канада.

Про молитви за душу Покійної просять

чоловік — МИХАЙЛО КУРИЛЯК і син РОМАН

Увага! Бостон й околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейтів Массачусетс і Мейн

повідомляє, що

в суботу, 4-го квітня 1986 р., о год. 4-ій по пол. в залі Української Католицької Церкви при 148 Форест Гілс вул., ДЖЕМЕЙКА ПЛЕЙНС, Масс. відбудуться

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати та Відділові Урядові таких Відділів УНС:

178 в Манчестері, 181 в Топшан, Мейн, 224 Сейлем та 238, 307 і 374 в Бостоні.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії для переведення зборів
3. Відчитання протоколу минулих Річних зборів
4. Звіти членів Управи і Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії уступаючій Управі
7. Слово д-ра МИРОНА КУРОПАСЯ, заст. гол. предсідника УНС
8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1987 р.
9. Схвалення пляну праці на біжучий 1987 рік
10. Внески і запити
11. Закриття нарад

У зборах візьме участь,

д-р МИРОН КУРОПАСЬ, заст. гол. предсідника УНСоюзу

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Володимир Гетьманський *голова*	**Дмитро Мельник** *касир*
Дмитро Ґалонзка *секретар*	**д-р Іван Дідюк** *гол. К. Комісії*

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати тільки чеками, або поштовими переказами (не готівкою) на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього закличу.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

Тризубівська „Ланцюгова система"

Завдяки 220-ом патріотичним членам української громади Філядельфії і околиць, тризубівська довготермінова позичка для купна посілости в Горшем коло Філядельфії зменшилась на 40,000 дол.

Виглядає, що тільки 220 жертводавців розуміє значення і вагу набутої посілости для української громади та їхніх нащадків. На питання, чому тільки 220 українців відгукнулись на цю збіркову акцію, тяжко відповісти.

Чи у Філядельфії і околиці живе тільки 220 українських родин, які розуміють вагу цієї справи? Знаємо, що у Філядельфії і близьких околицях живе коло 50,000 українців. Де вони є?

На тризубівські фестини-пікніки приходить пересічно 500 осіб, на академії і різні національні свята між 200 і 300, в наших церквах за винятком Різдва і Великодня їх не багато, національний податок платить приблизно 400 осіб. Де поділась решта українських людей. З жалем треба ствердити, що тільки мала частина українських людей у Філядельфії і околиці бере активну участь у культурних процесах нашої громади. Кожний з нас мусить собі усвідомити, що тільки ми самі, а ніхто інший, мусимо творити й допомагати нашим культурним установам.

Вже 36 років „Тризуб" репрезентує нас усіх в спортовому житті Америки, за ним колосальна праця активних членів нашої громади, тому уважаємо, що маємо моральне право звертатись до української громади за фінансовою допомогою, якої так дуже потребуємо.

Ми всі собі пригадуємо, як наші більші імпрези в минулому відбувались на чужих площах. Хто з нас не пригадує фарми Стендеровича? Ми не раз чули нарікання, мовляв, чому така велика громада не може мати свого „кута".

„Тризуб" пішов на зустріч домаганням громади, набуваючи посілість в Горшемі. Тепер, українська громадо, слово за вами. Вже почалась друга фаза „ланцюгової системи", тому звертаємось до усіх учасників цієї системи, щоб прислали свої зобов'язання (другу рату) на нашу адресу або передавали через наших збірників.

Звертаємось також до всіх тих, що ще не включились в цю систему, придбати бодай одне 400-долярове кільце цього ланцюга.

Прикладом для всіх нас повинен бути мешканець Філядельфії, сам інвалід, який живе з міської допомоги. Він кожного місяця відкладає зі свого чека 10 дол., які приносить до Тризубівської домівки. Дотепер він склав на ланцюгову збірку 117 дол., а решту зобов'язався платити в наступних трьох роках.

Ярослав Качай

Не число...

Закінчення зі стор. 2

приїжджі мистецькі групи, та ще й приїжджі з-за океану, хоч співатиме ось така наша „Думка" нічим не гірше від наших гаком австралійців, британців, чи інших хорів, бож вони здалеку. З концерту прихід піщов на вартісну ціль — на Український Музей у Ню Йорку. Всі ж виступали безплатно. Але нам усім є з чого бути вдоволеними. Вкінці треба похвалити організатора цього концерту мгра Василя Сосяка за те, що не пожалів часу і свого труду та й себе самого для підготови й переведення цього успішного й амбітного проєкту.

Богданна Волянська,
керівник ансамблю „Промінь"

Діяльність 33-го Відділу СУА в Клівленді за 1986 рік

У неділю, 1-го лютого ц. р., відбулися загальні збори 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Клівленді Огайо. Збори відкрила голова Відділу Іванка Шкарупа молитвою. Вибрано президію: голова—Оля Демянчук, заступниця—Юлія Тарнавська, секретарка—Міра Грабець. О. Демянчук привітала присутніх, а зокрема почесну членку Євгенію Дубас і попросила до президіяльного стола голову Окружної Ради Таню Сілецьку.

Першою звітувала протоколярна і кореспондійна секретарка Марія Грушкевич. Управа відбула 10 засідань і 6 ширших сходин. До Відділу вплинуло 59 листів. Вислано 20 листів і 162 повідомлення до членок. Зі звіту касирки Люсі Медицької присутні довідались, що в звітовому році було 6.573.20 дол. розходів. Організаційна референтка Стефанія Вільшанецька звітувала, що Відділ має 76 членок. Приєднано п'ять нових, а відійшло вісім старших.

Про культурно-освітню працю звітувала Люба Мичковська, а з нею співпрацювала Ольга Демянчук. 9-го лютого відбувся т. зв. „пампушковий вечір", під час якого Л. Мичковська розважала присутніх читанням гуморесок. 9-го березня М. Грушкевич поділилася з присутніми своїми цікавими спостереженнями з поїздки в Україну. Розваговий вечір відбувся 13-го квітня. Перша частина була поважна. Емілія Воляник мала доповідь про кімерийців і їх державу.

В другій частині членки господарського сектора гостили всіх смачними флячками, а Л. Мичковська читала гуморески. 5-го травня відсвятковано День Матері. Ірена Кашубинська, Марія Грушкевич і Люба Мичковська читали вірші і нариси відповідні до цього свята. День Українського Воїна відзначено 28-го вересня. Програму приготовила О. Демянчук. Доповідь про УПА виголосив Степан Зорій, про першу дивізію УНА і про бій під Бродами—Ігор Руденський. Люба Боднар рецитувала вірші Івана Франка. Люба Мичковська читала гуморески про усусусів і Дивізію. На ширших сходинах 17-го жовтня Л. Мичковська відчитала спомини Олени Залізняк про заслужену діячку Софію Русову.

Вечір в пошану Василя Стефаника в 50-ту річницю його смерти відбувся 30-го листопада. Доповідь про письменника виголосив Василь Іванчук, директор школи українознавства „Рідна Школа" в Клівленді. Дві новелі письменника прочитала Лідія Вирста, членка 12-го Відділу СУА.

Ювілейний вечір у пошану Івана Франка в 70-ту річницю смерти поета зорганізував наш Відділ при співпраці членів учительської громади для ширшої публіки. Цікаву доповідь про життя і творчість Івана Франка виголосив д-р Степан Воляник. Поезії із збірки „Зів'ялe листя" рецитували Лідія Вирста і Наталка Крислата. Генрик Штайнґаген рецитував Пролог до поеми „Мойсей". Наше мистецьке тріо—Стефанія Стефанюк—скрипка, Людмила Анакієнко—віольончеля і Дозя Крислата—фортепіяно, виконали два твори: В. Витвицького „Інтерлюдію" і П. Майбороди пісню „Мій рідний край".

Різдвяний базар успішно відбувся 7-го грудня, а за нього відповідала Стефанія Вільшанецька. Членки вклали багато праці, щоб його приготовити. З продажі обідів і різдвяного печива було 1,373 дол. доходу.

Різдвяна зустріч відбулася 18-го січня ц. р. з численною участю членок і їх родин та гостей. Голова 33-го Відділу Іванка Шкарупа відкрила зустріч. Вона привітала заступницю голови Окружної Ради СУА Надю Дейчаківську, почесну членку Євгенію Дубас, представницю 12-го Відділу Євгенію Гіщинську, голову УЗО в Клівленді п. Ліщинецького та всіх союзянок і гостей. Опісля засвітила свічки. Присутні заколядували „Бог Предвічний", поділилися просфорою і засіли за столи. Після вечері Л. Мичковська прочитала „Різдвяні рефлекції" свого пера.

В дальшій програмі брали участь М. Грушкевич, М. Адамович, і Л. Мичковська, читаючи настроєві нариси, вірші, а також гуморески. Д. Кузьмин читала уривки з листів подяк, що прийшли до Суспільної опіки. Культурно-освітня референтка Л. Мичковська виступала по радіо на українській програмі С. Зорія. 9-го лютого виголосила доповідь про Харитю Кононенко, а 13-го квітня читала свій нарис „Великодні роздуми". Вона написала також репортаж з подорожі до Швайцарії, що появився в „Нашому Житті" за липень-серпень 1986 року. Л. Мичковська приготовляла програми для більшости імпрез. Виховна референтка Анна Тарнавська займалася світличкою, в якій цього року було 16 дітей. Вона показувала дітям, як писати писанки, а як заходила потреба, їй допомагала Марія Антонів. Зі звіту Дарії Кузьмин, референтки Суспільної опіки, видно, яку велику працю виконано цього року, як і в попередніх роках. Негайно по чорнобильській катастрофі вислано до Польщі 41 пачку з харчами і одягом. До Бразилії вислано чотири пачки, а на Україну—одну. Оплата за пачки винесла 1,927.85 дол. Дарії Кузьмин допомагали п-во Вовки, Марія Юрків, Віра Смальстоцька, Стефа Городиська, Дарія Говикович, Міра Грабець, п-во Фури, Володимира Полянська, Константин Гнилка. Суспільна опіка займається вже п'ятою „бабусею", посилає грошову допомогу інтернатові св. Ольги і бідній родині в Бразилії та одній нашій хворій членці. На Суспільну опіку видано в цьому році 2,365 дол. Щоб зібрати ці гроші членки склали на коляду 696 дол., провели під церквами збірку на „Писанку дітям", яка дала 625 дол. Крім того, поодинокі членки і особи з-поза Відділу склали свої датки на Суспільну опіку.

Треба відмітити жертвенний даток у сумі 315 дол. о. крилошанина Володимира Грабця. У великодньому і різдвяному часі референтка відвідувала хворих по домах і шпиталях з традиційним печивом, а Дарія Микита писала хворим і їх родинам карточки з побажанням скорого видужання. Референтка також була в листовному контакті з людьми, яким допомагала Суспільна опіка. Зі звіту Іванни Вовк, референтки стипендій, присутні дізнались, що в 1986 році виплачено для нашої студентської молоді 17 стипендій (8 для студентів теології і 9 для студентів інших шкіл). На стипендії вплинуло 3,315 дол. від 15 спонзорів (9 спонзорів з 33-го Відділу, а шість з-поза Відділу).

Марія Антонів звітувала про працю мистецького реферату. І. Кашубинська і С. Цегельська урядили в травні виставку надбужанських сорочок. С. Цегельська написала до „Надбужанського Збірника" статтю п. н. „Народна ноша Сокальщини". Вона також брала участь в міжнародному фестивалі в Ст. Пітерсбурзі на Флориді. І. Кашубинська є головою комісії прикраси собору св. Йосафата в Пармі, М. Грумкевич і Д. Кульчицька є членками цієї комісії. С. Гергель мережить обруси до собору. Проведено під церквами продаж жетонів на потреби Музею в Ню Йорку. Збірка дала 340 дол. М. Антонів виготовила стрій для св. Миколая і зробила форми народних строїв для ляльок. Міра Грабець, референтка музею інформувала, що до Музею в Ню Йорку вислано чотири цінні експонати, а до музейної крамнички—13 вишиваних робіт.

Господарська референтура мала в останньому році багато праці. Її очолювала Ірена Кашубинська, а їй допомагали Зеня Ярош, Дарія Говикович, Марія Полянська, Марія Юрків, і Марія Антонів. На широких сходинах подавали каву і солодке, один раз пампушки, а раз фляки. На різдвяну зустріч приготували святвечірні страви. На окружному з'їзді Відділ гостив делегаток сніданком і полуднeм. Приготовано також їжу на пікнік, полуденок на День Союзянки і 80 обідів на різдвяний базар.

Голова Іванна Шкарупа репрезентувала Відділ в громаді і брала участь у всіх громадських і союзянських імпрезах. Вона подякувала управі і членкам за дружню співпрацю, зокрема подякувала Дарії Говикович за зібрання 945 дол. для оголошень до конвенційної книги. Голова просила вшанувати хвилиною мовчанки пам'ять померлої членки 33-го Відділу бл. п. Анни Мочалі і померлих чоловіків наших членок бл. п. І. Городиського і бл. п. Р. Цегельського.

Голова Контрольної комісії Міра Грабець склала звіт у контролі діловодств відділу і поставила внесок на уділення довір'я з признанням уступаючій управі, що присутні схвалили одноголосно. Голова номінаційної комісії Ольга Демянчук подала листу нової управи, яку збори прийняли одного лосно. Іванку Шкарупу переобрано головою Управи на 1987 рік під оплески присутніх.

Голова Окружної Ради Таня Сілецька подякувала Відділові за проведену велику працю і просила і надалі її продовжувати.

Загальні збори закінчено молитвою.

Марта Сидір

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 5-го КВІТНЯ 1987 р.

Чікаґо, Ілл. Річні загальні збори Т-ва ім. А. Шептицького 131-го Відд., о год. 11:30 ранку в домі СУМ-у при 2457 Чікаґо Авеню. До участи запрошуємо всіх членів Відділу. — Управа

ВОЛОДИМИР БАРАГУРА
КАЛИНОВИЙ МІСТ
збірка споминів — розповідей із дитячих років у Немирові, із життя учнів Яворівської гімназії в 1922-28 рр.

Мистецьке оформлення Зеновія Онишкевича

220 стор.
Ціна $12.00 (порто $1.00)
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку.
Замовляти:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Найкращий дарунок

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ — НЕОБХІДНА КНИЖКА ДОМА І В ШКОЛІ!

ПОДБАЙТЕ щоби в кожній публичній бібліотеці була повна і сточна двотомова

Енциклопедія України

В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPÆDIA
UNIVERSITY OF TORONTO PRESS

ЦІНА

Том I	$ 75.00
Том II	$ 85.00
Комплект обидва томи	$140.00

[illegible]

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

„Союзівка на вакаціях"!

З ОГЛЯДУ НА ВАКАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ „СОЮЗІВКИ"

СОЮЗІВКА ЗАКРИТА

від 1-го березня до 1-го квітня 1987 року